

RaeAnne
Thayne

Nieuw
begin

Vertaling Titia van Schaik

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2012 RaeAnne Thayne
Oorspronkelijke titel: *Woodrose Mountain*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2013 HarperCollins Holland
Vertaling: Titia van Schaik
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Getty Images; Alamy; FinePic®
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0571 3
ISBN 978 94 619 9929 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie augustus 2020

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Op een warme zomerse zondagavond lagen de huizen en gebouwen van Hope's Crossing tussen de bomen genesteld als een verzameling felgekleurde stenen in een la: hier een schitterend lapis lazuli-blauw dak, daar een carneool-rood geverfde garage, afgewisseld met het warme topaas van de oude bakstenen van het ziekenhuis.

Evaline Blanchard leunde tegen een enorm brok graniet, de tijd nemend om even bij te komen op een vlak gedeelte van het wandelpad dat zich een weg omhoog slingerde door de naaldbomen die de flanken van Woodrose Mountain bedekten.

Vanhieraf had ze een goed uitzicht op de pittoreske oude gebouwen van het stadje dat ze had geadopteerd, de kleurige bloementuinen in volle bloei, de overal hangende vlaggen. Nog even en de zonging onder; het enige teken van leven waren de auto's die naast de historische episcopale kerk geparkeerd stonden. De kerk was het eerste bakstenen gebouw van het stadje geweest, lang geleden, toen Hope's Crossing nog een bruisend, druk mijnstadje was geweest met ontelbare cafés. Waarschijnlijk was er een kerkdienst aan de gang.

Verder weg, nabij Miner's Park, was het echter een drukte van belang, en opeens herinnerde ze zich dat er een bluegrassband zou optreden in het kader van de wekelijkse zomerconcerten in het park.

Misschien had ze voor een muzikale avond moeten kiezen in plaats van de bergen in te trekken. Ze genoot altijd volop van de muziek en het gezelschap van burens en vrienden, en misschien van een goed glas wijn en een afhaalmaaltijd uit het café.

Nee, ze had er goed aan gedaan voor de bergen te kiezen. Hoe ze ook genoot van openluchtconcerten, na drie razend drukke dagen op de zomerbeurs in Grand Junction had ze wanhopig behoefte gehad aan wat rust.

Naast haar rechte Jacques, haar blonde labradoedel, zich verveeld uit op het smalle pad en zette zijn poot op een vlieg die de euvele moed had gehad om hinderlijk om zijn kop te zoemen.

‘Jij vindt het maar niks dat ik even stop om op adem te komen, hè?’

De hond kreeg eindelijk – min of meer – medelijden met de vlieg en at hem op, waarna hij naar haar keek alsof hij een heldendaad had verricht. Vervolgens krabbelde hij overeind op zijn forse poten, duidelijk bereid tot meer actie, zijn blik vol verwachting.

Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Hij had eindeloos geduld gehad op de beurs en zich drie dagen lang koest gehouden. Hij verdiende flink wat beweging. Jammer dat haar spieren daar anders over dachten,

Toen ze weer wat op adem was gekomen, jogde ze in een langzaam tempo verder. Ondanks de spierpijn leek de spanning met elke pas af te nemen.

Vroeger had ze genoten van het joggen over het strand van Californië, met de zilte zeelucht op haar gezicht en het doffe geluid van haar joggingschoenen op het harde zand, de weidsheid van de oceaan voor haar ogen.

Hier was geen oceaan te zien. Alleen hoog oprijzende naaldbomen met een onderbegroeiing van bramen en wilde rozen, en nu en dan een felle flits van een vogel die wegschoot tussen het struweel.

Geen krijsende zeemeeuwen meer boven haar hoofd, en dat vond ze prima. Ze was nog steeds dol op de zee en soms wilde ze niets liever dan de branding op de kust horen stukslaan, maar desalniettemin was ze in deze omgeving thuis gaan horen.

Wie had ooit gedacht dat een in Californië geboren en getogen meisje rust en vrede zou vinden in een klein toeristenstadje in het hart van de Rocky Mountains?

Ze zoog de geurige lucht diep in haar longen en voelde de laatste restjes spanning uit haar schouders wegvloeien. Het waren drie hectische dagen geweest. Dit was haar vierde openluchtbeurs van het seizoen geweest en voor september stond er nog een vierde op het programma. Haar impulsieve plan om een kraampje op te zetten op zomerbeurzen over heel Colorado om haar eigen spullen en die van andere klanten van String Fever – de kralenwinkel in Hope's Crossing waar ze werkte – te verkopen was een groter succes geworden dan ze ooit had durven dromen.

En dat alle deelnemers bereid waren geweest een deel van hun opbrengst te doneren aan het Layla Parkerfonds had het nog mooier gemaakt. Layla was de dochter van Evies goede vriendin Maura McKnight-Parker, die in april om het leven was gekomen bij een tragisch ongeluk dat de vrede van Hope's Crossing wreed had verstoord.

Hobbybeurzen in de open lucht waren spannend en dynamisch, een en al kleuren en geuren en geluiden en mensen. Maar ze betekenden ook hard werken, vooral als ze alleen was. Het opzetten van de kraam, het uitstellen van de kralen, de omgang met klanten, het afhandelen van aankopen. Stuk voor stuk uitdagingen.

In het weekend had ze te maken gehad met twee winkeldieven plus het onvermijdelijke papierwerk dat daaruit voortvloeide. Een eind hardlopen op zondagavond was precies wat ze nodig had.

Met aangenaam gloeiende spieren sloeg ze het pad in dat terugleidde naar het stadje. Haar voeten lieten met elke pas kleine wolkjes stof opstuiven. In de haast om eropuit te gaan na de lange autorit

was ze haar fles met water vergeten, en opeens kon ze aan niets anders meer denken dan aan een groot glas koel water.

Het pad naar beneden bracht hen naar Sweet Laurel Road, langs enkele van de kleine, grotendeels uit hout opgetrokken huizen die dateerden uit de tijd dat Hope's Crossing nog ruig en nieuw was. Ze zag Caroline Bybee haar schitterende bloementuin begieten, de dunne grijze vlechten bedekt door een grote strohoed. Evie zwaaide even, maar bleef niet staan voor een praatje.

De lucht geurde naar een zomeravond, naar vlees dat ergens op een barbecue lag, gebakken uien uit een huis waar ze langskwam, pas gemaaid gras bij een volgend huis, allemaal met de ondertoon van dennen en salie uit de omliggende bergen.

Tegen de tijd dat ze boven aan de steile Main Street afsloeg en langs de winkelpuien naar haar kleine tweekamerappartement boven String Fever liep, was ze moe en hongerig en wilde ze zich alleen nog maar met een goed boek en een kop thee op de bank installeren.

String Fever was gehuisvest in een bakstenen gebouw dat ooit onderdak had geboden aan het beruchtste bordeel van de stad, lang geleden, in de tijd dat het in dit deel van Colorado wemelde van ruige mijnwerkers. Ze liep door een steegje dat uitkwam in het omheinde tuintje achter de winkel, genietend van de gouden gloed van de ondergaande zon op de verweerde bakstenen.

Jacques uitte een scherpe blaf toen ze het hekje opende naar de tuin, die amper groot genoeg was voor wat bloemen, een postzegel gras en een tafel met vier stoelen waar het personeel van String Fever de pauzes doorbracht, of de kinderen van Claire Bradford – binnenkort Claire McKnight – konden spelen of hun huiswerk doen wanneer hun moeder aan het werk was.

Misschien moest ze maar eens serieus werk maken van een an-

dere woning, waar Jacques meer bewegingsruimte zou hebben. Toen ze hier kwam wonen was ze niet van plan geweest een hond te nemen, en al helemaal niet een van zijn formaat. Ze had alleen aangeboden een paar weken op hem te passen om een vriendin die in een dierenasiel werkte uit de brand te helpen, maar in die korte tijd had de grote zachtaardige hond met zijn ruige poedelvacht haar hart gestolen.

‘Even wachten, gekkie. Jij hebt vast net zo’n dorst als ik. Zo meteen mag je los.’

Ze liep de tuin in, maar bleef abrupt staan toen Jacques tegen een gestalte op een van de smeedijzeren stoeltjes begon te blaffen. Iemand wiens gezicht lag verborgen in de schaduw van de parasol. Het hart bonsde haar in de keel. In Los Angeles zou ze de pepperspray vast al in de aanslag hebben gehad en haar duim boven het laatste getal van het alarmnummer, voor het geval dat.

Maar hier, in Hope’s Crossing, was een ontmoeting met een onbekende man in de schemering geen reden voor paniek. Nog niet tenminste.

Turend door de parelende zonneschijn herkende ze hem... en onmiddellijk was ze op haar hoede. Liever ging ze de confrontatie aan met een stel gewapende boeven dan met Brodie Thorne.

‘Goeienavond,’ zei hij, opstaand, lang en slank en donker tussen de bloeiende bloempotten die het tuintje kleur en fleur gaven.

Jacques trok aan de riem, iets wat hij anders nooit deed en waar ze dan ook niet op bedacht was. Voor ze wist wat er gebeurde, had hij zich al losgetrokken en sprong onvervaard op de indringer af. Hij had Brodie al bereikt voor ze het commando ‘zit’ had kunnen geven. Gezien haar eerdere ervaringen met die vervelende vent verwachtte ze dat hij de hond weg zou duwen met een of andere opmerking over haar onvermogen haar hond en haar leven onder

controle te houden. In plaats daarvan kriebelde hij Jacques achter zijn lange, afhangende oren.

Ze wilde niet dat hij aardig was tegen honden. Dat paste niet bij zijn onaardige persoonlijkheid. Haar relatie met Brodie was vanaf het eerste moment verkeerd geweest, toen ze bijna drie jaar geleden zijn moeder had leren kennen op een kralenforum op internet. Katherine en zij waren met elkaar gaan mailen en het contact was uitgegroeid tot een vriendschap die Evie uiteindelijk naar Hope's Crossing en String Fever had gebracht, de winkel die Katherine een paar jaar daarvoor had geopend en uiteindelijk verkocht aan Claire Bradford.

Zijn moeder was een goede vriendin geworden. Ze had Evie onvoorwaardelijk gesteund in een donkere tijd en Evie aanbad haar. Ze had zoveel aan Katherine te danken. Het was dan ook een kleine moeite om beleefd te zijn tegen haar irritante zoon, vooral nu die zelf op het moment problemen genoeg had.

'Sorry. Zat je allang te wachten?' vroeg ze.

'Een minuut of tien. Ik stond op het punt om een briefje achter te laten toen ik je in de steeg hoorde aankomen.'

Ze kon alleen nog maar aan haar overweldigende dorst denken. 'Sorry, maar ik ben mijn flesje water vergeten en ik verga van de dorst. Dus als je even kunt wachten?'

'Natuurlijk.'

'Loop je mee naar boven of blijf je liever even hier?'

'Ik loop wel mee.'

Bij nader inzien had ze dat beter anders kunnen verwoorden. Wacht jij hier maar en blijf vooral weg uit mijn persoonlijke ruimte. Jammer, te laat om de uitnodiging ongedaan te maken.

Ze ging hem via de smalle trap voor naar boven, zich bij elke stap bewust van de man die achter haar liep. Wat raar om een man

mee naar boven te nemen, dacht ze opeens. Sinds haar komst naar Hope's Crossing had ze weliswaar een paar keer een date gehad, maar niets serieus en niet met iemand die ze zou toelaten tot haar privédoemien.

Het grootste deel van haar leefwereld bestond uit vrouwen. Ze werkte in een kralenboetiek, een omgeving die doorgaans niet overliep van de testosteron. Voor een date zou ze echt moeite moeten doen. Nu ze het gevoel had dat haar leven eindelijk in vrediger vaarwater was gekomen na de laatste twee moeilijke jaren, werd het misschien tijd om daar iets aan te doen.

Hoe dan ook, het zou nooit en te nimmer gaan om een date met Brodie Thorne, al was het nog zo'n lekker ding... als je tenminste viel op het type sexy, donkerharig, strak in het pak zittende zakenman.

Wat voor haar absoluút niet opging.

Ze haalde haar huissleutel uit het zakje aan de binnenkant van haar legging en maakte de deur open. Meteen kon ze wel door de grond zakken. Ze was vergeten dat ze alles had laten liggen toen ze na thuiskomst de bergen in was gelopen – de chaos van dozen en zakken en koffers. Nog een reden dat ze Brodie beter beneden bij Jacques had kunnen laten wachten.

Hij trok een wenkbrauw op bij het zien van de rommel – of misschien vanwege haar eclectische inrichting van niet bij elkaar passende meubels, volgestouwd met stapels kussens, de transparante gordijnen langs de ramen en de met glaskralen beplakte lampenkappen die ze op een winteravond uit verveling had gemaakt. Het was totaal anders dan haar strak ingerichte huis in Topanga Canyon of de grote villa in Santa Barbara waar ze was opgegroeid, maar ze voelde zich er prettig bij.

Brodie woonde in een enorm, uit glas en cederhout opgetrok-

ken huis hoger op de berg, wist ze zich te herinneren, dus ze kon zich wel voorstellen wat hij van haar bescheiden appartementje zou vinden. Alleen het feit al dat zijn mening haar ook maar iets kon schelen, maakte haar woedend op zichzelf en bracht een irritatie tegenover hem teweeg die volkomen onredelijk was.

‘Sorry voor de troep. Ik ben pas een uur geleden teruggekomen van een evenement in Grand Junction en ik ben alleen binnen geweest om mijn spullen te dumpen voordat Jacques en ik een eind zijn gaan lopen in de bergen.’ Ze schoof haar koffer aan de kant zodat hij door kon lopen naar de woonkamer, die meteen twee keer zo klein leek. Gelukkig dat ze Jacques beneden had gelaten, anders had ze helemaal geen ruimte meer gehad om adem te halen.

‘Geen probleem.’

Hij bleef midden in de kamer staan. Voor een man die doorgaans zo zelfverzekerd was dat het aan arrogantie grensde, leek hij slecht op zijn gemak. Ze kon niet precies zeggen waarom ze die indruk had. Misschien kwam het door de spanning in zijn schouders of de vermoeide blik in zijn ogen.

Ze slikte. Ze was uitgedroogd. Vlug liep ze naar de koelkast in de open keuken, trok hem open en haalde haar fles water eruit. ‘Jij ook iets? Water? IJsthee of cola misschien?’

‘Nee, dank je.’

Ze deed de koelkast dicht en nam een paar lange, verrukkelijke teugen... niet alleen om haar dorst te lessen, maar ook om tijd te winnen.

Waarom was Brodie hier en leek hij zo rusteloos en gespannen? Ze had geen flauw idee. In het jaar dat ze nu in Hope’s Crossing woonde, had ze maar een paar woorden met hem gewisseld, en dan voornamelijk in het openbaar, bij een of andere publieke hoorzitting waar ze zich uitsprak tegen zijn nieuwste plan om hun char-

mante gemeenschap te veranderen in een kopie van een willekeurig ander stadje.

Het was uitgesloten dat hij uit beleefdheid bij haar op bezoek zou gaan.

Had ze soms iets gedaan wat hem zo had geërgerd dat hij haar thuis op kwam zoeken? Ze had het de hele zomer te druk gehad met allerlei beurzen en festivals om veel thuis te zijn. Misschien zat hem de laatste keer hoog dat ze hem de voet dwars had gezet; als ze zich goed herinnerde, ging dat over een van zijn projecten die zij als een bedreiging voor het milieu beschouwde.

Opeens werd ze zich pijnlijk bewust van de vochtige strook langs de rand van haar hardloopshirt en de strakke legging. Pas nu realiseerde ze zich dat ze hem een prima zich op haar achterste moest hebben gegeven door voor hem uit naar boven te lopen.

Ze probeerde haar gêne te verbergen. Het leek hier wel een sauna. Ze zette haar glas op het aanrecht en liep naar een raam om dat open te zetten. Had ze dat maar gedaan voordat ze met Jacques de koele stilte en vrede van de bergen had opgezocht.

‘Heb je geen airco hier?’

Ze haalde haar schouders op, direct bereid in de bres te springen voor haar werkgeefster en, vooral, hartsvriendin. ‘Claire wilde er begin van de zomer een laten installeren, maar ik zei nee. Meestal is een raamventilator voldoende voor me, en als het me hierboven al te benauwd wordt, kan ik altijd nog in de tuin gaan zitten.’

Ze schakelde de ventilator in, in een van de drie ramen die uitkeken op Main Street. De lucht die naar binnen werd gezogen was niet veel koeler, maar alleen al het feit dat de lucht in beweging werd gebracht, was een verademing.

‘Ik neem aan dat je hier niet bent om met me over ventilatie te praten, Brodie.’

Hij keek naar buiten met opeengeklemd kaken, alsof hij zich wilde wapenen tegen iets heel onaangenaams. ‘Ik wil gebruikmaken van je diensten.’

Juist. Ach nee... al was het huis waar ze woonde in de goede oude tijd een bordeel geweest, ze was er bijna zeker van dat Brodie niet op die oude vorm van dienstverlening doelde. Al even zeker wist ze dat het beter was om de lichte huivering in haar onderbuik te negeren zodra haar fantasie met haar op de loop dreigde te gaan. Ze nam nog een slokje water. ‘Wil je een sieraad laten maken in opdracht? Iets voor Taryn misschien?’

‘Het is wel voor Taryn, maar het gaat niet om een sieraad.’ Opnieuw flitste dat zweempje gène over zijn gezicht. ‘Je hebt toch niet met mijn moeder gesproken, is het wel?’

‘Nee. Niet sinds ik donderdag ben vertrokken.’

‘Dan heb je het vast nog niet gehoord. Taryn komt naar huis.’

Iets van de spanning in haar maakte plaats voor blijdschap. ‘O, Brodie, wat fantastisch!’

Ze mocht dan een grondige hekel aan de man hebben, maar dat betekende nog niet dat ze zich niet oprecht verheugde om dat goede nieuws. Al was het alleen maar vanwege Katherine. ‘Wel plotse-ling, toch? Ik weet niet wat ik hoor! Toen je moeder vorige week in de winkel was, zei ze dat Taryn nog minstens een paar maanden in het revalidatiecentrum moest blijven. Wat geweldig voor jullie dat het opeens zo goed met haar gaat!’

‘Dat zou je denken.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Het lijkt wel of je daar problemen mee hebt.’

‘Dat kun je wel zeggen.’

‘Het ongeluk was meer dan drie maanden geleden. Ben je niet dolblij dan?’

‘Natuurlijk ben ik blij dat mijn dochter thuiskomt.’ Zijn stem klonk afgemeten, op het barse af.

‘Maar?’

Hij slaakte een diepe zucht en verplaatste zijn gewicht. ‘Het komt er min of meer op neer dat het revalidatiecentrum haar eruitschopt.’

‘Wat? Dat kan toch niet waar zijn?’

‘Ze zeggen het natuurlijk niet zo bot. Eerder een vriendelijke suggestie dat het misschien tijd wordt om een andere oplossing voor Taryn te bedenken.’

‘Waarom zouden ze dat in vredesnaam doen?’

‘De artsen en fysiotherapeuten op Birch Glen zijn het erover eens dat Taryn daar haar plafond bereikt heeft. Ze weigert alle medewerking aan haar behandeling; het gaat zelfs zo ver dat ze onhandelbaar is en weigert nog langer naar therapie te gaan.’

‘Het is hun taak om die hindernis te nemen en haar behandeling naar een hoger plan te tillen.’ Dat hadden haar tien jaar als fysiotherapeut haar wel geleerd. Ontelbare keren had ze gedacht dat ze het plafond had bereikt met een bepaalde patiënt, dat ze hem zo ver had gebracht als mogelijk was, om vervolgens een nieuwe oefening of aanpak te ontdekken die een wereld van verschil maakte.

‘Daar zou je van uit mogen gaan. Birch Glen wordt beschouwd als het beste revalidatiecentrum van Colorado. Ze hebben een lange wachtlijst en de staf kiest dan ook liever voor patiënten die bereid zijn hun best te doen om te revalideren. Het is geen kwade wil. Iedereen is heel erg begaan met de situatie, blablabla. De directeur opperde alleen heel voorzichtig dat Birch Glen Taryn had geholpen tot het punt waarop ze zich wilde laten helpen en dat de aanpak van een ander centrum in deze fase van de behandeling wellicht zinvoller voor haar zou zijn.’

Daar had Evie alle begrip voor. Soms konden patiënten en therapeuten niet samenwerken, hoe ze zich daar ook voor inspanden. ‘Dat moet moeilijk te verteren voor je zijn geweest, Brodie... en helemaal voor Taryn. Maar goed, ik weet dat er enkele uitstekende revalidatiecentra in het gebied rond Denver zijn. Misschien dat een therapeut met een andere persoonlijkheid en aanpak een manier kan vinden om haar uit te dagen en te motiveren.’

‘We hebben het over een meisje van vijftien dat ernstig hersenletsel heeft opgelopen. Ze is niet redelijk.’

‘Praat ze inmiddels?’ Het laatste wat ze van Katherine had gehoord was dat het meisje liever niets zei omdat elk woord een worsteling leek te zijn.

‘Het gaat beter. Ze is erin geslaagd om op haar eigen manier duidelijk te maken dat ze naar huis wil. Dat is het. Ze wil naar huis.’ Hij zuchtte. ‘Ze heeft overduidelijk gemaakt dat ze nergens anders naartoe wil – zelfs niet naar het beste revalidatiecentrum in de wijde omtrek. Ze wil alleen terug naar Hope’s Crossing, naar huis.’

Hij oogde zo gefrustreerd dat ze onwillekeurig medelijden met hem kreeg. Goed, ze mocht de man niet en ze vond hem arrogant en gespeend van humor. Het viel haar zwaar om die eerste – en tweede en derde – indruk te rijmen met het beeld van een toegewijde vader die alles had gedaan wat in zijn macht lag om zijn dochter te helpen. Drie moeilijke maanden waren inmiddels verstreken, sinds het auto-ongeluk waarbij zij ernstig gewond was geraakt en een andere tiener was omgekomen.

‘Taryn kan net zo dwars en driftig zijn als een kind van drie,’ ging hij verder.

‘Ze is door een hel gegaan.’

‘Klopt. En hoe graag ik ook aan haar wens voorbij wil gaan en haar laten waar ze is of een ander revalidatiecentrum voor haar zoe-

ken, ik moet naar haar luisteren. Ze boekt geen vooruitgang meer en steeds meer van haar zorgverleners suggereren dat we misschien gewoon moeten doen wat ze wil... haar naar huis halen en hier een revalidatieprogramma opzetten.'

Ze verstijfde. Ik wil gebruikmaken van je diensten, had hij gezegd. Opeens vielen alle stukjes op hun plaats. 'En wat kom je hier precies doen?' vroeg ze, vurig hopend dat ze het mis had.

Hij keek haar aan met een uitdrukking die duidelijk maakte dat hij overal liever wilde zijn dan hier, in haar woonkamer, zich opmakend om haar om een gunst te vragen. 'Het was eigenlijk mijn moeders idee. Je kunt je vast wel voorstellen wat er allemaal geregeld moet worden als we Taryn echt naar huis willen halen. Ze zal vierentwintig uur per dag zorg nodig hebben en er moet een uitgebreid revalidatieprogramma worden opgezet – fysiotherapie, logopedie, bezigheidstherapie. Ze kan – of wil – nog steeds niet meer dan twee stappen doen, en door het ongeluk kan ze haar handen, met name haar linkerhand, maar heel beperkt gebruiken. Ze heeft nog steeds moeite om zelfstandig te eten. De artsen weten niet precies in hoeverre ze helemaal zal herstellen.'

Hersenletsel kon vreemde gevolgen hebben. Een levendig, gezond meisje dat niets liever deed dan snowboarden en rondhangen met haar vrienden, dat in het cheerleadingteam zat, kon veranderen in een totaal andere persoon, misschien wel voor altijd.

Hij duwde zijn handen in zijn zakken. 'Volgens de mensen van Birch Glen heb ik beslist iemand nodig om de zorg voor Taryn te coördineren. Iemand die kan samenwerken met alle therapeuten en het zorgteam en die erop let dat ze alles krijgt wat ze nodig heeft.'

Evie wapende zich voor wat hij zou gaan zeggen. In gedachten zag ze een ander kwetsbaar meisje voor zich, en kwamen die verschrikkelijke weken en maanden na haar dood naar boven. Alles in

haar schreeuwde een hartstochtelijk 'nee' tegen de mogelijkheid dat alles opnieuw door te moeten maken.

'Mijn moeder noemde meteen jouw naam als de perfecte persoon om alles te coördineren. Ik ben hier om te vragen of je daarover wilt nadenken.'

Daar was het dan. Ze haalde diep adem. 'Ik hou me nu bezig met sieraden maken,' zei ze kortaf.

'Maar je bent nog steeds een erkend revalidatietherapeute. Volgens mijn moeder heb je je zelfs in het register van Colorado in laten schrijven.'

Was dat niet een van haar minder doordachte opwellingen geweest? Ze had het vooral gedaan om zichzelf iets te bewijzen, maar ook voor het geval iemand bezwaar zou maken tegen haar vrijwilligerswerk in het plaatselijke bejaardentehuis. Nu betreurde ze die beslissing diep. 'Dat ik het zou kunnen wil nog niet zeggen dat ik het ook zou willen.' Hemel, wat klonk ze bitchy. Waarom bracht hij altijd het slechtste in haar boven?

Zijn toch al koele blik kreeg iets ijzigs. 'Waarom niet?'

Om honderd redenen. Duizend. Ze dacht aan Cassie en aan die afschuwelijke tijd na haar dood, aan de zwaar bevochten gemoedsrust die ze nu boven alles wilde bewaren. 'Ik maak nu sieraden,' herhaalde ze. 'Ik ben niet meer werkzaam als fysiotherapeut. Ik heb verplichtingen. Niet alleen in de winkel van Claire, maar ik ben bezig met verschillende opdrachten, om nog maar te zwijgen over de beurs waar ik op Labor Day naartoe ga. Wat je van me vraagt, is onmogelijk.'

'Niets is onmogelijk... en dat is niet alleen zo'n vervloekte slogan op een T-shirt.' Hij stond op en deed een stap in haar richting.

Ze weerstond de aandrang om weg te kruipen in de haard.

'We hebben het hier over mijn dochter,' snauwde hij. 'Geen enkele dokter had gedacht dat ze het ongeluk zou overleven. Toen ze

wekenlang in coma lag, stelden sommigen zelfs voor om haar van de beademing te halen. Ze zou nooit een normaal leven kunnen leiden, zeiden ze. Een kasplantje, dat zou ze zijn. Maar dat is ze níét! Vanbinnen is ze nog steeds dezelfde koppige Taryn.'

De toewijding aan zijn dochter ontroerde haar. Ze kon er niet anders dan respect voor hebben – maar dat betekende nog niet dat ze zich erdoor moest laten meeslepen. 'Ik doe dat werk niet meer, Brodie. Misschien dat het revalidatiecentrum iemand anders in de buurt weet bij wie je terecht kunt.'

'Ik betaal goed.'

Hij noemde een bedrag dat haar deed duizelen. Heel even overwoog ze zijn aanbod te accepteren en het geld te verdelen tussen het fonds hier in Hope's Crossing en het fonds dat ze steunde in Californië, dat adopties van moeilijk plaatsbare kinderen ondersteunde.

Nee. Ze zou er een veel te hoge prijs voor moeten betalen. 'Het spijt me,' zei ze ferm, 'maar ik ben niet langer werkzaam als fysiotherapeut.'

'Vrijwillig.'

'Ja. Daar heb ik voor gekozen.'

Zijn ogen stonden opeens zo hard als glinsterend blauw gaat. 'Doet het je dan niets dat een jong meisje je hulp nodig heeft? Dat Taryn je hulp nodig heeft? Je zou haar leven kunnen veranderen. Betekent dat dan niets voor je?'

Dat was beslist onder de gordel, maar ze was niet van plan hem een oud schuldgevoel te laten oprakelen dat niets te maken had met zijn dochter. 'Je zult iemand anders moeten zoeken.'

'En als ik het bedrag nu eens met twintig procent verhoog?'

'Dat maakt geen verschil. Het is geen kwestie van geld. Je hebt iemand nodig die beter de weg weet in het zorgstelsel van Colorado.'